

Agema handelt in strijd met mensenrechten

De huidige koers van het Ministerie van Volksgezondheid onder leiding van minister Fleur Agema is niet slechts beleidsmatig discutabel, maar juridisch in strijd met bindende verdragen, grondwettelijke verplichtingen en het zelfbeschikkingsrecht van burgers.

Door natuurlijke middelen zoals cannabis en psilocybine structureel uit te sluiten van het medisch domein — en tegelijkertijd gepatenteerde chemische middelen te bevoordelen — overtreedt de minister meerdere fundamentele rechten van burgers.

Volgens artikel 12 van het Internationaal Verdrag inzake Economische, Sociale en Culturele Rechten (IVESCR) hebben mensen recht op “de hoogst haalbare mate van lichamelijke en geestelijke gezondheid.” Nederland is gehouden dit recht na te leven via **artikel 93 en 94 van de Grondwet**, die bepalen dat verdragsbepalingen met eenieder verbindende kracht boven nationale wetgeving gaan.

In situaties waarin de reguliere zorg tekortschiet — zoals bij chronische depressie, trauma of

vechtscheidingen — en er wetenschappelijk onderbouwde, veilige alternatieven bestaan zoals professioneel begeleide psilocybine-therapie, dan moet de overheid die toegankelijk maken. Door dit categorisch te weigeren, handelt de minister in strijd met dit mensenrecht.

Voor kinderen, die vaak de zwaarste lasten dragen in disfunctionele gezinsstructuren, geldt dit des te meer. **Artikel 24 van het Kinderrechtenverdrag (IVRK)** verplicht de staat tot het bieden van de best mogelijke bescherming en gezondheidszorg. Het weren van bewezen effectieve therapieën wanneer conventionele methoden falen, ondermijnt die plicht en vergroot het leed.

Bovendien bevestigt het **Verdrag inzake Psychotrope Stoffen (1971)** in zijn preambule dat medisch gebruik van stoffen als psilocybine en DMT “onmisbaar” is en “niet onnodig beperkt” mag worden. Deze tekst is glashelder: het verbieden van dergelijke toepassingen zonder medische gronden is juridisch ongeoorloofd.

De nationale **Opiumwet, in artikel 5 lid 2**, maakt uitzonderingen voor medisch gebruik van

verboden stoffen mogelijk. De Aanwijzingen voor strafvordering bieden bovendien beleidsruimte voor medische toepassing bij maatschappelijk belang. De blokkade van deze middelen door VWS is dus niet juridisch verplicht, maar politiek gemotiveerd — en dat maakt het onhoudbaar.

Verder garandeert **artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)** het recht op privé- en gezinsleven. Daartoe behoort ook het recht op vrije keuze voor veilige, professionele behandelingen die passen bij iemands waarden, lichaam en geest. Dit wordt versterkt door **artikel 7:448 BW**, dat iedere patiënt het recht geeft op geïnformeerde en vrije behandelkeuze.

Ten slotte verplicht **artikel 22 van de Grondwet** de overheid tot het actief bevorderen van de volksgezondheid. Het weren van effectieve, natuurlijke therapieën is daar het tegenovergestelde van.

Deze koers is niet houdbaar. Niet juridisch, niet moreel, en zeker niet menselijk.

Youri Hazeleger
joet@joet.nl